

OSLO TINGRETT

DOM

Avsagt: 24.02.2025 i Oslo tingrett,
Saksnr.: 24-129026TVI-TOSL/04
Dommer: Tingrettsdommer Helen Engebrigtsen
Saken gjelder: Gyldigheten av vedtak truffet av Klagenemnda for industrielle rettigheter

CANPACK S.A.

Advokat Espen Clausen
v/advokatfullmektig Anders Erik Axel
Otby

mot

Staten v/Klagenemnda for industrielle
rettigheter

Advokat Nora Mageli

DOM

Saken gjelder gyldigheten av vedtak truffet av Klagenemnda for industrielle rettigheter (KFIR) 26. juni 2024, hvor det kombinerte merket 'canpack' ble nektet registrert for nærmere bestemte varer i klasse 6 og 42. Spørsmålet er om merket oppfyller registreringsvilkårene etter varemerkeloven § 14.

Sakens bakgrunn

Canpack S.A. er et polsk selskap som produserer og selger bokser av aluminium til bryggerinæringen, og bistår også kundene med utvikling og design av boksene. Selskapet ble stiftet i 1989, og har vært aktive på det norske markedet siden 2005. Selskapets aktivitet og salg i Norge retter seg primært mot Aass og Grans bryggerier.

Selskapet har gjennom Madridprotokollen søkt om vern i Norge for det kombinerte merket

Den internasjonale registreringsdatoen er 10. januar 2020, og utpekningsdato for Norge er 2. oktober 2020. Merket har internasjonalt registreringsnummer 1517142.

Patentstyret av slo 16. januar 2024 registrering av merket for deler av vareforetegnelsen, fordi Patentstyret oppfattet merket som beskrivende og manglet særpreg. Canpack påklaget avgjørelsen til KFIR, som i vedtak 26. juni 2024 fastholdt at merket var beskrivende og manglet særpreg, og nektet registrering for noen flere varer enn Patentstyret hadde tillatt.

KFIR tillot registrering for:

Klasse 6: Foils of metal for cooking.

Klasse 42: Engineering services relating to computer programming; engineering services relating to metal forming systems; engineering services relating to metal handling systems; engineering services relating to information technology; engineering services relating to data processing; design of specialist machinery; engineering services for the design of machinery; design services relating to metal-working presses; design services relating to metal-working tools.

Merket ble nektet registrering for:

Klasse 6: Tins of metal; preserving boxes of metal; beverage cans of metal; metal cans, sold empty; closures of metal; cap closures of metal; closures of metal for containers; tin cans [empty]; containers made of metal for use in the storage of gases; metallic containers; metal aerosol containers [empty]; metal aerosol containers sold empty; screw caps of metal; sealing caps of metal; bottle closures of metal; tinfoil; foils of metal for covering; aluminium; sheet metal; aluminium foil; alloys of metal.

Klasse 42: Advisory services relating to industrial engineering; advisory services relating to design engineering; engineering design and consultancy; engineering design; engineering services for others; computer-aided engineering design services; computer-aided engineering design and drawing services; technical design; engineering consultancy services; computer assisted engineering design services; consultancy services relating to product engineering; engineering consultancy relating to design; consultancy relating to the design of packaging; technical assessments relating to design; product development for others; product development; professional consultancy relating to industrial design; product research and development; design and testing of new products; design and development of new products; design and testing for new product development; packaging design for others; designing of packaging and wrapping materials; new product design; design of industrial products; consumer product design; design of ornamental layouts; provision of information relating to industrial design; styling [industrial design]; design sketching of packaging, containers, dinnerware and table utensils; engineering and computer-aided engineering services; advisory services relating to industrial design; industrial and graphic art design; industrial art design; product design and development; computer-aided industrial design.

Saken ble bragt inn for Oslo tingrett som tvungent verneting ved stevning av 23. august 2024. Hovedforhandling ble avholdt 17. februar 2025, gjennomført etter høyesterettsmodellen, jf. tvisteloven § 9-15 (10), og foregikk slik det fremgår av rettsboken. Det ble ikke hørt partsrepresentanter eller vitner. Dom er avsagt innen fristen i tvisteloven § 19-4 (5).

Saksøkeren, Canpack, har i korte trekk anført

Det kombinerte varemerket 'canpack' oppfyller vilkårene for registrering i varemerkeloven § 14, 1 ledd og 2 ledd bokstav a), og KFIRs avgjørelse må derfor kjennes ugyldig.

Prinsipalt anføres at 'canpack' er særpreget og registrerbart etter varemerkeloven § 14, 1 ledd, 2 pkt og 2 ledd bokstav a. 'Canpack' er ikke beskrivende for "bokser og tilbehør" og "design av slike produkter", og merket har tilstrekkelig særpreg. Det er i hvert fall suggestivt. Merket indikerer ingen klar og direkte forbindelse til søknadens varer eller tjenester, og det er ikke sannsynlig at den norske gjennomsnittsforbrukeren umiddelbart og uten nærmere ettertanke vil oppfatte ordsammenstillingen som kun beskrivende for de aktuelle varene og tjenestene. De vil derimot oppfatte merket som en angivelse av kommersiell opprinnelse. Den figurative utformingen består av en karakteristisk, tydelig enkel font med et tydelig logopreg, og en særegen farge. Det foreligger ikke friholdelsesbehov for denne ordsammenstillingen i markedet

Det kombinerte merket har i hvert fall slitt seg til særpreg gjennom tidligere bruk i Norge, og er registrerbart etter varemerkeloven § 14, 3 ledd, jf. § 3, 3 ledd. Selskapet har brukt merket i Norge siden 2005. Det har også betydning at selskapet har hatt ordmerket CAN PACK registrert i Norge siden 2006.

Det kombinerte merket 'canpack' er godkjent og registrert for de omsøkte varene i flere andre jurisdiksjoner. Den norske gjennomsnittsforbrukeren vil oppfatte merket likt som i andre land, og merket bør behandles likt som i andre land.

Saksøkerens påstand

- 1 Klagenemnda for industrielle rettigheters avgjørelse av 26. juni 2024 i sak 24/00040 kjennes ugyldig.
- 2 Canpack S.A. tilkjennes sakskostnader for tingretten.

Saksøkte, Staten ved KFIR, har i korte trekk anført

Staten mener at KFIRs vedtak er gyldig. KFIR har korrekt konkludert med at varemerket 'canpack' er beskrivende for de aktuelle varene i klasse 6 og 42, og at det mangler slikt særpreg som varemerkeloven krever for disse varene. Vedtaket bygger på korrekt lovforståelse og rettsanvendelse, og er ikke beheftet med andre innvirkende feil.

Merketeksten 'canpack' er beskrivende. Merket består av en angivelse som angir egenskaper for de varene og tjenestene merket er nektet registrert for, jf. varemerkeloven § 14, 2 ledd bokstav a. 'Canpack' består av to elementer – 'can' og 'pack' – som ut fra sin språklige betydning vil oppfattes som *boks* og *pakke*. Merket er dermed beskrivende for bokser og tilbehør, og for pakking og design av slike produkter. Det er en vanlig funksjon ved slike produkter at de pakkes og designes for spesifikke formål, noe som understøttes av saksøkerens egen omtale av produktene på deres hjemmeside.

Videre oppfyller ikke merket kravet om å ha tilstrekkelig særpreg, jf. varemerkeloven § 14, 1 ledd. Ordelementene er beskrivende, og sammensetningen av ordene er verken uvanlig eller overraskende, eller tilfører noen nye betydninger. Den grafiske utformingen tilfører ikke merket tilstrekkelig særpreg. Merket er ikke egnet til å utpeke en kommersiell opprinnelse for de varene det er nektet registrering for. Det er også et friholdelsesbehov, slik at andre aktører kan benytte ordene for samme eller lignende produkter og tjenester.

Den faktiske bruken av merket medfører ikke at merket er registrerbart. Den fremlagte dokumentasjonen viser ikke at omsetningskretsen oppfatter merket på en spesiell måte. Salgstallene omfatter salg av bokser, og store deler av varefortegnelsen er ikke dekket av bruksdokumentasjonen.

Det er uten betydning i denne saken at 'canpack' er registrert i andre jurisdiksjoner. De øvrige lands registreringer er ikke begrunnet.

Saksøktes påstand

- 1 Staten ved Klagenemnda for industrielle rettigheter frifinnes.
- 2 Staten ved Klagenemnda for industrielle rettigheter tilkjennes sakskostnader.

Rettenns vurdering

Konklusjon og oppsummering

Retten mener at det kombinerte merket 'canpack' er beskrivende for en rekke av de varer og tjenester merket er søkt for, og at merket mangler særpreg for disse varene, slik KFIR har konkludert med. De alminnelige registreringsvilkårene i varemerkeloven § 14 første ledd og andre ledd bokstav a er ikke oppfylt. Retten mener at KFIRs vedtak er gyldig.

Rettslige utgangspunkter

Retten skal prøve gyldigheten av KFIRs vedtak av 26. juni 2024, altså om vilkårene for registrering av varemerket er oppfylt. Dette er et rent lovanvendelsesspørsmål som prøves fullt ut av domstolene, og det er vanligvis ikke grunn til å vise tilbakeholdenhet ved overprøvingen, jf. HR-2016-2239 *Route 66*.

Registrering av et varemerke innebærer en enerett til å bruke det registrerte merket som kjennetegn for de aktuelle varer og tjenester i hele landet, jf. varemerkeloven § 1.

Registreringen verner også mot bruk av lignende kjennetegn dersom det er risiko for forveksling, jf. varemerkeloven § 4.

Registrering av et varemerke forutsetter at vilkårene i varemerkeloven § 14 er oppfylt. De relevante delene av § 14 lyder:

§ 14 Et varemerke som skal registreres må bestå av et tegn som kan beskyttes etter § 2 og som kan gjengis grafisk. Det må ha særpreg som kjennetegn for slike varer eller tjenester som det gjelder.

Et varemerke kan ikke registreres hvis det utelukkende, eller bare med uvesentlige endringer eller tillegg, består av tegn eller angivelser som:

- a. angir varens eller tjenestens art, beskaffenhet, mengde, formål, verdi eller geografiske opprinnelse, tiden for fremstillingen av varen eller prestasjonen av tjenesten, eller andre egenskaper ved varen eller tjenesten, eller

[...]

Vilkårene i første og annet ledd må være oppfylt både på søknadsdagen og registreringsdagen. Ved vurderingen etter første ledd annet punktum og annet ledd skal det tas hensyn til alle omstendigheter som forelå på søknadsdagen, og særlig til virkninger av bruk av varemerket før dette tidspunktet.

Kravet til særpreg innebærer at merket skal være egnet til å skille de aktuelle varene fra andres varer og tjenester. Særpregskravet ivaretar et varemerkes hovedfunksjon, som er å identifisere produktets kommersielle opprinnelse. Det følger av Rt-2005-1601 *Gule Sider* at et særpreget merke må "ha evne til å tiltrekke seg en viss oppmerksomhet, og være av slik art at det er egnet til å feste seg i erindringen til dem som møter merket i handelen".

Varemerkeloven § 14, 2 ledd bokstav a fastslår at beskrivende merker ikke kan registreres, og dette begrunnes særlig med friholdelsesbehovet. § 14, 1 ledd og 2 ledd bokstav a forstås som to selvstendige vilkår for registrering, selv om det er betydelig overlapp mellom vurderingene, jf. Rt-2005-1601 *Gule Sider* og HR-2021-2480 *Stortorvet Gjestgiveri*.

Når et merke består av flere enkeltord som hver for seg er beskrivende, vil normalt også kombinasjonen være beskrivende, jf. HR-2021-2480 *Stortorvet Gjestgiveri*. En kombinasjon av beskrivende ordelementer kan likevel gå klar av registreringsforbudet dersom sammenstillingen er uvanlig slik at kombinasjonen skaper et inntrykk som ligger tilstrekkelig fjernt fra det inntrykk man får bare ved å sammenstille elementene, jf. C-363/99 *Postkantor*.

Et merke kan være beskrivende for noen varer, men særpregede for andre. Det er nok at én av merkets mulige betydninger er beskrivende for de omsøkte varene, jf. HR-2021-2480 *Stortorvet Gjestgiveri*. Det er ikke relevant om det finnes andre, mer vanlige tegn eller angivelser for å beskrive de samme egenskapene ved de varene eller tjenestene søknadene gjelder, enn de som er brukt i det aktuelle varemerket, jf. C-363/99 *Postkantor*.

Det relevante ved vurderingen av distinktivitetskravet er hvordan gjennomsnittsfbrukeren i Norge vil oppfatte merket. Gjennomsnittsfbrukeren skal anses som alminnelig opplyst, rimelig oppmerksom og velinformert, jf. C-210/96 *Gut Springenheide*, og det er helhetsinntrykket av merket som skal vurderes, jf. C 237/05 *P Celltech*. En spesialisert kundekrets har bedre forutsetninger for å oppfatte meningsinnhold i tekniske uttrykk, jf. T-19/04 *Paperlab*. At gjennomsnittsfbrukeren har et skjerpet bevisstetsnivå innebærer ikke at det stilles lempeligere krav til særpreg, jf. C-311/11 *Smart Technologies*.

Varemerkeloven § 14, 3 ledd, 2 punktum presiserer at retten skal ta hensyn til alle omstendigheter som forelå på søknadsdagen, og særlig til virkinger av bruk. Et lite distinkt varemerke kan slite seg til registrerbarhet gjennom faktisk bruk, jf. Lassen Stenvik. *Kjennetegnsrett*, 3. utg s 66. Det er ikke bruken i seg selv, men virkningen den har hatt i den relevante omsetningskretsen, som er avgjørende, jf. Ot.prp.nr 98 (2008-2009).

Varemerkeretten er i stor grad harmonisert med EU-retten gjennom EØS-avtalen, og varemerkeloven gjennomfører EU's varemerkedirektiv i norsk rett. EU-rettslige kilder er derfor helt sentrale ved tolkningen av varemerkeloven, jf. HR-2018-110 *Ensilox*, og varemerkedirektivet tar sikte på å skape rettslikhet i medlemsstatene, jf. C-273/00 *Sieckmann*. Ett lands myndigheter er imidlertid ikke bundet av avgjørelser fattet av andre lands myndigheter. Registrering av et identisk varemerke i ett land er en omstendighet som kan bli tatt i betraktning av myndigheter i et annet land, sammen med andre relevante omstendigheter, jf. C-218-01 *Henkel*. Praksis fra EUIPO er relevant for tolkningen av norsk rett, men målet er at reglene skal være harmoniserte, ikke resultatene i enkeltsaker, jf. Rt-2002-391 *God Morgon*.

Konkret vurdering

‘Canpack’ er søkt registrert i klasse 6 for flere ulike varianter av beholdere og bokser av metall, inkludert tilbehør til slike og materialer til å pakke inn eller produsere bokser. Det er også søkt om registrering for en rekke tjenester i klasse 42, som blant annet inkluderer rådgivning og design av bokser, og utarbeidelse av metoder for å produsere bokser.

Partene er enige om at gjennomsnittsforbrukeren i denne saken for det meste er en profesjonell næringsdrivende, men også kan være en privat sluttbruker. Den norske gjennomsnittsforbrukeren forstår godt engelsk, og retten mener at det engelske sammensatte ordet ‘canpack’ vil oppfattes som bestående av ‘can’, i betydningen ‘boks’ eller ‘hermetikkboks’, og ‘pack’ i betydningen ‘pakke’ eller ‘pakking’. En norsk gjennomsnittsforbruker er svært godt vant til sammensatte ord, og vil oppfatte ordet ‘canpack’ i betydningen ‘bokspakke’. ‘å pakke bokser’ eller ‘bokspakking’, selv om slike sammensatte ord ikke er like vanlige på engelsk. Det har i denne sammenhengen også en viss betydning at gjennomsnittsforbrukeren er vant til andre sammensetninger i denne sfæren, som f eks ‘multipack’ og ‘sixpack’. At begge ordene ‘can’ og ‘pack’ isolert kan være både substantiv og verb får etter rettens oppfatning ikke betydning for hvordan merket oppfattes.

Retten mener at det er klart at ‘canpack’ er beskrivende for varer og tjenester som er knyttet til bokser av metall, enten det dreier seg om hermetikkbokser, drikkebokser eller andre former for bokser i den omsøkte varefortegnelsen. Merket er også beskrivende for relevant tilbehør til bokser eller flasker, samt tjenester knyttet til utforming og design av bokser og pakking. Retten er ikke enig med saksøker i at merket er suggestivt. Suggestive merker antyder en betydning eller henspiller på noen egenskaper. Det er ikke tilfellet her.

Retten mener også at det er et klart friholdelsesbehov for ‘canpack’ for de varer og tjenester det er søkt om. Det er ikke relevant at det finnes andre ord som konkurrentene kan bruke, jf. C-363/99 Postkantoor, og det er heller ikke nødvendig at det påvises et konkret friholdelsesbehov.

Etter rettens syn tilfører ikke det grafiske elementet noe som avleder oppmerksomheten fra den beskrivende merketesten. Merket består etter rettens syn av svært normale, mørkeblå bokstaver, i en enkel, fet sans serif-font. Det er ikke opplyst at bokstavene eller fonten er spesialdesignet, selv om det kan se ut som at den første c’en har en skrå avslutning nederst, tilpasset den neste a’en i logoen. Dette er etter rettens syn ikke tilstrekkelig for å tilføre merket tilstrekkelig distinktivitet, og retten mener at merket som helhet mangler det nødvendige særpreg.

Saksøker har anført at det i særpregsvurderingen må legges vekt på at søker har brukt merket i Norge siden 2006, selv om merket ikke er innarbeidet i omsetningskretsen. Saksøker fremlagt dokumentasjon for salgsvolumer i perioden 2017-2020, og selskapet har

opplyst at de har ca 10 % markedsandel i det norske markedet. Retten kan ikke se at den fremlagte dokumentasjonen underbygger en slik markedsandel. Retten understreker at det ikke er grunn til å tvile på selskapets opplysninger om at de har vært på det norske markedet siden 2006, men det er ikke fremlagt dokumentasjon for at det merket er brukt i Norge siden 2006.

Den fremlagte dokumentasjonen viser ikke bruk av det omsøkte merket. På nettsider og i salgsmøter før søknadsdagen har selskapet brukt en annen logo, hvor de enkelt utformede bokstavene som denne saken gjelder er ledsaget av en over dobbelt så stor oval logo, inneholdende en stilisert versjon av bokstavene C og P. Det samme gjelder de fremlagte salgskatalogene. Salgskatalogene er på engelsk, ikke på noen måte tilpasset det norske markedet, og det er heller ikke dokumentert i hvilken utstrekning eller overfor hvem slike salgskataloger er benyttet i Norge. Det er uansett ikke sannsynliggjort at merket er brukt for alle varer og tjenester i varefortegnelsen. Det er ikke fremlagt noen form for dokumentasjon som viser om eller hvordan den relevante omsetningskretsens oppfatning av det omsøkte merket har blitt påvirket av bruken. Samlet mener retten at saksøker ikke har vist at det omsøkte merket har slitt seg til særpreg etter varemerkeloven § 14, 3 ledd, 2 punktum.

Saksøker har anført at det må legges vekt på at merket er registrert som EU-merke, samt i UK, Sveits, Kina, Australia og på Island. Med henvisning til gjennomgangen av de juridiske utgangspunktene i saken ovenfor, mener retten at det er relevant, men ikke av avgjørende betydning, at det omsøkte merket er registrert i EUIPO for den samme varefortegnelsen som det nå er søkt om i Norge. Retten viser til at registreringen ikke er begrunnet, og at man derfor ikke har innsyn i hva som er grunnen til at EUIPO har kommet til at merket er registrerbart. Det er etter rettens oppfatning ikke rettslig relevant at merket er registrert i andre jurisdiksjoner utenfor EU, og det er heller ikke avgjørende betydning for den faktiske vurderingen av om 'canpack' er distinktivt at merket er registrert i andre jurisdiksjoner for de samme varene og tjenestene som er tema i denne saken, selv om flere av disse er engelskspråklige. Registreringsbeslutningene for de øvrige land er også ubegrunnede.

Det har heller ingen betydning for vurderingen av om det omsøkte merket oppfyller registrerbarehetsvilkårene at søkeren tidligere har registrert ordmerket CAN PACK i Norge i en rekke klasser, inkludert mange av de varer og tjenester i klasse 6 og 42 som søknaden nå gjelder. En enkeltstående avgjørelse om registrering i 2006 kan ikke tas til inntekt for at det omsøkte merket oppfyller registrerbarehetsvilkårene.

På denne bakgrunn konkluderer retten med at 'canpack' ikke oppfyller vilkårene i varemerkeloven for registrering som ordmerke for de søkte varer. Retten deler KFIRs vurdering av hva som er beskrivende, og mener at varemerket ikke kan registreres for de samme varene og tjenestene som KFIR nektet registrering for. Retten mener også, som

KFIR, at merket ikke er beskrivende for den varen og de tjenestene som KFIR tillot registrering for. KFIRs vedtak er derfor gyldig og Staten skal frifinnes.

Sakskostnader

Staten har vunnet saken fullt ut, og har krav på dekning for sine sakskostnader etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2 (1). Erstatningen skal dekke partens nødvendige kostnader ved saken, jf. tvisteloven § 20-5 (1). Staten har fremlagt kostnadsoppgave på kr 63 825, som retten anser som rimelige og nødvendige kostnader. Retten pålegger saksøker å betale Statens sakskostnader med kr 63 825. Staten betaler ikke merverdiavgift.

DOMSSLUTNING

- 1 Staten ved Klagenemnda for industrielle rettigheter frifinnes.
- 2 Canpack S.A. pålegges å betale sakskostnader til Staten med kr 63 825 -sekstitretusen åttehundreogtjuefem- innen to uker fra forkynnelse av dommen

Retten hevet

Helen Engebrigtsen

Veiledning om anke i sivile saker vedlegges.

Veiledning om anke i sivile saker

I sivile saker er det reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 som gjelder for anke. Reglene for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger er litt ulike. Nedenfor finner du mer informasjon og veiledning om reglene.

Ankefrist og gebyr

Fristen for å anke er én måned fra den dagen avgjørelsen ble gjort kjent for deg, hvis ikke retten har fastsatt en annen frist. Disse periodene tas ikke med når fristen beregnes (rettsferie):

- fra og med siste lørdag før palmesøndag til og med annen påskedag
- fra og med 1. juli til og med 15. august
- fra og med 24. desember til og med 3. januar

Den som anker, må betale behandlingsgebyr. Du kan få mer informasjon om gebyret fra den domstolen som har behandlet saken.

Hva må ankeerklæringen inneholde?

I ankeerklæringen må du nevne

- hvilken avgjørelse du anker
- hvilken domstol du anker til
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hva du mener er feil med den avgjørelsen som er tatt
- den faktiske og rettslige begrunnelsen for at det foreligger feil
- hvilke nye fakta, bevis eller rettslige begrunnelser du vil legge fram
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det kravet ankesaken gjelder, og hvilket resultat du krever
- grunnlaget for at retten kan behandle anken, dersom det har vært tvil om det
- hvordan du mener at anken skal behandles videre f.eks. om det bør være muntlig behandling i rettsmøte, skriftlig behandling og/eller rettsmekling.

Hvis du vil anke en tingrettsdom til lagmannsretten

Dommer fra tingretten kan ankes til lagmannsretten. Du kan anke en dom hvis du mener det er

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i dommen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Hvis du ønsker å anke, må du sende en skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har behandlet saken. Hvis du fører saken selv uten advokat, kan du møte opp i tingretten og anke muntlig. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater, anker muntlig.

Det er vanligvis en muntlig forhandling i lagmannsretten som avgjør en anke over en dom. I ankebehandlingen skal lagmannsretten konsentrere seg om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet, og som det er knyttet tvil til.

Lagmannsretten kan nekte å behandle en anke hvis den kommer til at det er klar overvekt av sannsynlighet for at dommen fra tingretten ikke vil bli endret. I tillegg kan retten nekte å behandle noen krav eller ankegrunner, selv om resten av anken blir behandlet.

Retten til å anke er begrenset i saker som gjelder formuesverdi under 250 000 kroner

Hvis anken gjelder en formuesverdi under 250 000 kroner, kreves det samtykke fra lagmannsretten for at anken skal kunne bli behandlet.

Når lagmannsretten vurderer om den skal gi samtykke, legger den vekt på

- sakens karakter
- partenes behov for å få saken prøvd på nytt
- om det ser ut til å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket, eller ved behandlingen av saken

Hvis du vil anke en tingretts kjennelse eller beslutning til lagmannsretten

En *kjennelse* kan du som hovedregel anke på grunn av

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i kjennelsen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Kjennelser som gjelder saksbehandlingen, og som er tatt på bakgrunn av skjønn, kan bare ankes dersom du mener at skjønnsutøvelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan du bare anke hvis du mener

- at retten ikke hadde rett til å ta denne typen avgjørelse på det lovgrunnlaget, eller
- at avgjørelsen åpenbart er uforsvarlig eller urimelig

Hvis tingretten har avsagt dom i saken, kan tingrettens avgjørelser om saksbehandlingen ikke ankes særskilt. Da kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Kjennelser og beslutninger anker du til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anken avgjøres normalt ved kjennelse etter skriftlig behandling i lagmannsretten.

Hvis du vil anke lagmannsrettens avgjørelse til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Samtykke gis bare når anken gjelder spørsmål som har betydning utover den aktuelle saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta anker over *kjennelser* og *beslutninger* til behandling dersom anken ikke reiser spørsmål av betydning utover den aktuelle saken, og heller ikke andre hensyn taler for at anken bør prøves. Anken kan også nektes fremmet dersom den reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelser og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.